

Je lepší ponořit se do svého nitra nebo překročit sama sebe?

Francisco Osuna

Kdo se cvičí v kontemplaci a má již trochu zkušenosti, je někdy na pochybách o tom, co je pro člověka lepší: ponořit se do svého nitra nebo vykročit ze sebe?

Chtěli bychom zdůraznit, že obojí patří ke kontemplaci a bez kontemplativního usebrání není možno dosáhnout jednoho ani druhého. Ponoření do sebe je přitom počátkem překročení sebe. Zde se potvrzuje slovo Páně: „Kdo sám sebe poníží, bude povýšen.“

Tyto dvě možnosti: že se člověk ponoří do sebe přesáhne sám sebe, že se tedy duše obrací buď do nitra nebo pozvedne, jsou ony dvě věci, kterých je možno dosáhnout jen cvičením. O ty by se mělo při kontemplaci nejvíce usilovat, neboť ony srdce nejvíce uspokojí. Je však snazší ponořit se do sebe než se pozvednout. Zdá se mi proto, že se máš ponořit do sebe, i když je duše hotova k obojímu a pro oboje schopná, neboť ono přesáhnutí sebe přijde samo, aniž by ses o to namáhal, protože ono je následkem ponoření a vychází z něho čistší a duchovnější. Musíš si ovšem také všimnout, kterou možnost z obou hledá tvá duše víc. Když pozorně nasloucháš, zakusíš více milosti i podpory.

Stává se též, že se duše cítí velmi dobře, jestliže neprodlévá ani v sobě, ani nad sebou, nýbrž je uprostřed jako někdo, kdo stojí u dveří a nechce ani vstoupit ani odejít. To může být dobře, nakolik zůstane myšlenková představivost nečinná a ty zakoušíš klid kontempace. V opačném případě jsi obětí klamu. Proto se musíš raději pokoušet o usebrání ducha anebo o jeho povznesení. Jenom jej nenech bloudit kolem, nýbrž dovol, aby byl zcela v tobě nebo nad tebou, aby vždycky zachoval jednotu.